Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 235

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Tersane işçilerinin sesi

Tersane İşçileri Bülteni

Fiyatı 250 000
Ağustos 2005

Yarını yakalamak, gücümüzü birleştirmek için tek yürek tek barikat olalım!

Tersane işçileri dostlar, kardeşler!

16 Haziran'da gücümüzü hem dosta hem de düşmana gösterdik. Yıllarca yanımızdaki işçi arkadaşımıza duyduğumuz güvensizliğin boş olduğunu o gün anladık. Çünkü zincirlerde o güne kadar güvenmediğimiz arkadaşlarla kolkola girmiştik. Bu eylem aslında bizlere yarınımızı, geleceğimizi de göstermiştir.

Tersane İşçileri Bülteni olarak bu eylemde en ön saflarda yerimizi aldık ve eyleme kattığımız güçle, yoğun emekle eylemin başarılı bir şekilde sonuçlanmasını sağladık. Sonrasında da bu eylemin bize yüklemiş olduğu sorumlulukla hareket ettik. Eylemle yakalanmış olan birlikteliğin daha ileriye gitmesi için elimizden geleni yaptık.

Kardeşler!

Bizler, yakalanan bu birlikteliğin daha ileri bir düzeye taşınması için bölgedeki ilerici, öncü işçilerin birlikte mücadele etmesi gerektiğini vurguladık. Havzadaki tüm işçilerin örgütlülüğünü sağlamak için bir komite kurulmasını önerdik. İlerici, öncü işçiler biraraya gelmeden tersanelerde örgütlenme

yapmak kolay değildir, hatta bugünkü koşullarda imkansız gözükmektedir. Oysa bu önerimiz, "sınıf sendikacılığı" yaptığını iddia eden Limter-İş Sendikası'na hakim anlayış tarafından önce oyalama mantığıı ile karşılanmış, daha sonra ise "sendika belirler siz de yaparsınız" tutumu ile karşımıza çıkılmıştır.

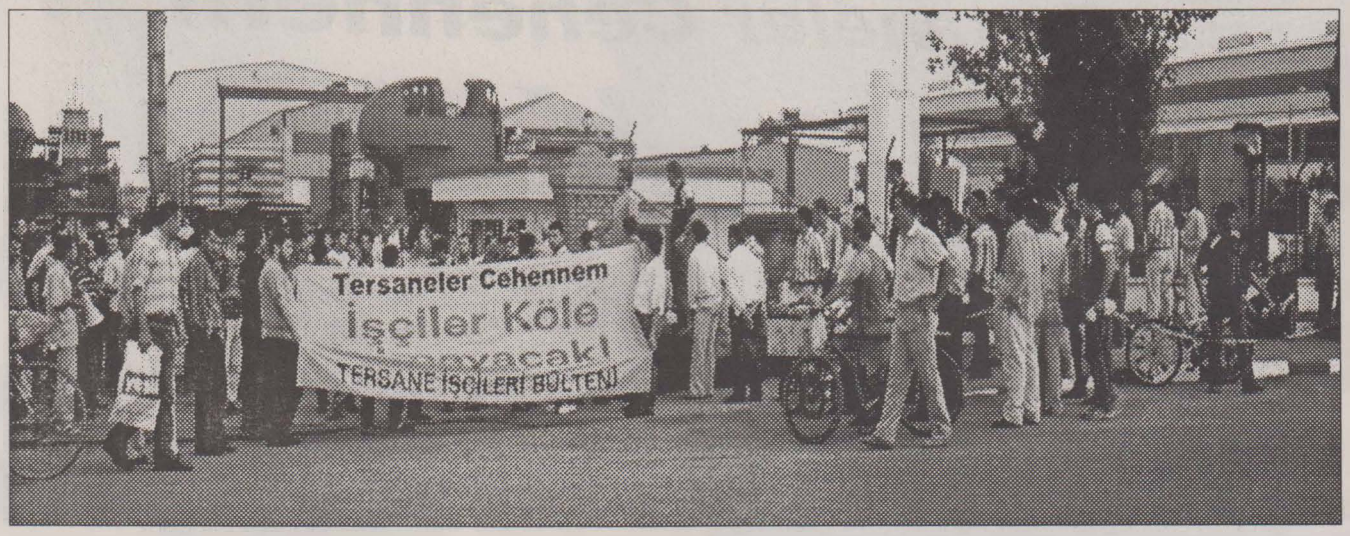
Bu süreçte yaşananlara havzada çalışma yürüten Tersane İşçileri Komitesi ise, seyirci kalmayı tercih etmiştir. Bu arkadaşlar, toplantılarda net bir tutum ortaya koymayarak, tersane işçilerinin birliği konusunda ortaya çıkan fırsatın heba edilmesine seyirci kamışlardır. Öte yandan bu arkadaşlar, eyleme yaklaşık bir saat sonra katılmalarına rağmen, eylemde tali olan rollerini fazlasıyla abartmışlardır. Oysa eyleme asıl emek harcayanlar Limter-İş ve Tersane İşçileri Bülteni çalışanları olmuştur, tüm enerjileri ile çalışmışlardır.

Eylem sonrası süreçte ise Limter-İş Sendikası birliği bozucu tutumuyla, Tersane İşçileri Komitesi ise net tutum alma iradesi gösteremediği için, havzada eylemle yakalanan birliktelik ileriye götürülememiştir.

Bunun sorumlusu bu iki kurumdur. Bizim birliktelik sağlanması için tüm çabamız bu kurumlar tarafından boşa düşürülmüştür. Bunun üzerine bizler Tersane İşçileri Bülteni olarak, bu kurumların olumsuz tavırlarına takılmadan tüm çabamızı ve emeğimizi tersane işçilerinin birliği için harcayacağız. Bu birliği sağlamak amacıyla, tüm samimi tersane işçilerini biraraya getirecek bir kurumun oluşması için çaba sarfedeceğiz.

Bu vesileyle havzadaki tüm ilerici, öncü işçilere açık çağrı yapıyoruz: Sizin de tanık olduğunuz gibi tersane işçilerinin birliği zorunludur. Bu birlikteliği sağlamak dar kaygılarla hareket edenlerin işi değildir, olamaz. Bu sorumluluk havzadaki diğer öncü ve ilerici güçlerin omuzlarındadır. Bu bilinçle sorumluluğumuza sahip çıkmak zorundayız.

Yaşasın tersane işçilerinin birliği!

Tersane İşçileri Bülteni piknik düzenleyecektir. Tüm işçi dostların katılımını bekliyoruz...

Tarih : 28 Ağustos (Pazar)

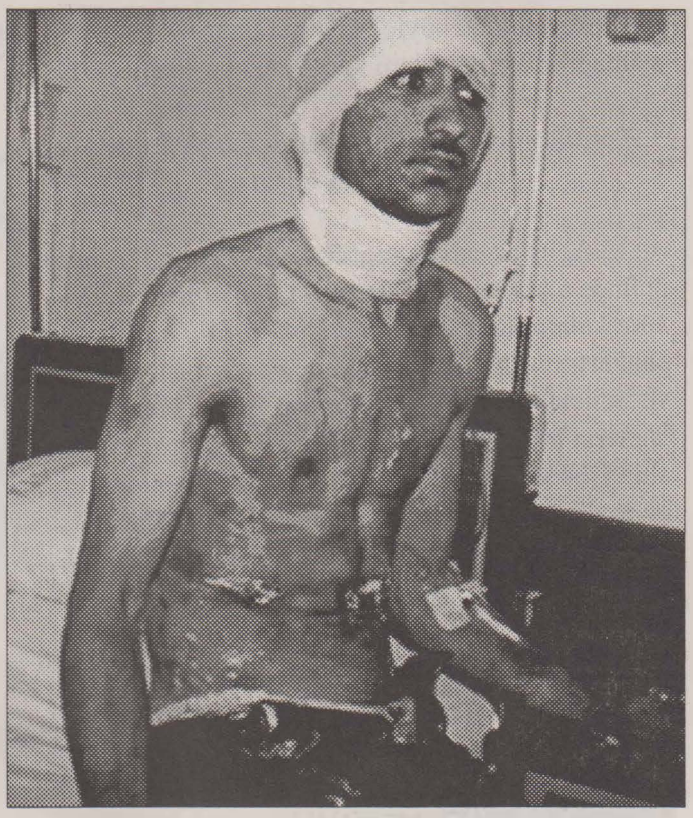
Saat : 08:30

Araba kalkış yeri: İçmeler istasyon

Tersanelerde iş cinayetleri biz sessiz kaldıkça devam edecek!..

Örgütlenelim ve ayağa kalkalım!

13 Ağustos günü Türkter Tersanesi'nde meydana gelen iş cinayetinde bir işçi arkadaşımızı daha kurban verdik. FS CHARLOTTE isimli gemide meydana gelen patlamada İhsan Yüzsüz adlı arkadaşımız ölürken, İmdat Tam adlı arkadaşımız da ağır yaralandı. Kaza sonrası müdürün "bu bir takdiri ilahidir, elden bir şey gelmez" açıklaması ise bu kan emicilerin gerçek yüzlerini bir kez daha ortaya koydu.

Birlik ihtiyacı ve dükkancı zihniyet

Tersane İşçileri Bülteni adına 15 Ağustos günü Türkter Tersanesi önünde basın açıklaması yapmayı kararlaştırdık. Bu karardan sonra EMEP'li işçi arkadaşlara giderek ne düşündüklerini sorduk ve ne yapmak istediğimizi anlattık. Arkadaşlar 15 Ağustos günü planlanan basın açıklamasına sıcak baktıklarını, birazdan yapacakları toplantıda eylemi gündeme getireceklerini, çıkan kararı bize ileteceklerini söylediler. Sendikanın düşüncesinin sorulmasını, öneriyi onlara da götürmek gerektiğini belirttiler. Biz de sendikaya giderek, 15 Ağustos günü basın açıklaması yapacağımızı, kendilerinin herhangi bir planı olup olmadığını konuşmak için geldiğimizi belirttik. Sendikacılar, işçilerle konuştuklarını ve 16 Ağustos günü basın açıklaması yapacaklarını belirterek konuşmayı kestiler. Bu tutum bilinen dükkancı zihniyetin yeni bir yansımasıydı.

Akşam EMEP'liler sendika ile birlikte eylem yapmak kararı aldıklarını, bizim de bu eyleme katılmamız gerektiğini düşündüklerini ifade ettiler.

Bir gün sonra görüştüğümüzde, havzayı örgütleme iddiasında olanların gerçek tablosu ortaya çıkmıştı. Biz sendikaya gidene kadar sendikacılar bölgede kimseye eylem hakkında bir bilgi vermemiş, bizim konuşmamızın ardından EMEP'lilere giderek eylemi 16 Ağustos günü beraber yapma teklifinde bulunmuşlardı. EMEP'liler bunun üzerine eylemi 16 Ağustos günü yapma kararı almıştı. Oysa 15 Ağustos günü için eylem kararı alan, sendikaya giderek eylem hakkında konuşan ve birlikte yapma teklifi götüren *Tersane İşçileri Bülteni*'dir. Doğal olarak eylemi ortaklaştırmak için gidilecek adres öncelikle biziz. Ama dükkancı zihniyet bizi görmemeyi, gözmezlikten gelmeyi marifet sayabiliyor!

Diğer yandan, ortak bir eylemin gerekleri vardır; ortak basın metni, ortak pankart, ortak imza ve eylem planlanması... Bunların ortaklaştırılmadığı bir eylem ortak eylem olabilir mi? Sendikanın teklifi "biz herşeyi ayarladık, siz gelin bizim pankartımız arkasına katılın" olmuştur. Lütufta bulunurcasına "döviz açabileceğimiz" de söylenmiştir. Bu nasıl bir ortaklaşmadır? Neyde ortaklaşıyoruz? Ya da sendikacılar şunu mu demek istiyor; "neden sizinle ortaklaşayım, gelin benim eylemime dahil olun"! Alınan tutum sonuçta bu anlama gelmektedir. Hem pratikte aldığınız tutumla eylemi ortaklaştırmaktan kaçınıyorsunuz, hem de iki eylem olmaması gerektiğini dile getiriyor, tek eylem yapma önerisi getiriyorsunuz! Bu olay, 16 Haziran eyleminden

sonra sergilenen dükkancı anlayışın bundan böyle de aynen sürdürüleceğini gösteriyor.

Biz yapılan konuşmanın sonunda eylemin nasıl ortaklaşabileceği konusundaki görüşümüzü belirttik ve 14 Ağustos günü akşam 21:00'e kadar haber bekleyeceğimizi, olumlu bir yanıt verilirse eylemi iptal edeceğimizi söyledik. Ama hiçbir yanıt alamadık. Biz de eylem kararımızı hayata geçirdik.

Politik gücümüze güvenerek hareket ettik ve bir kez daha başardık!

15 Ağustos sabahı saat 7.45'te Türkter Tersanesi önünde toplanarak ***"Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!/Tersane İşçileri Bülteni"*** imzalı pankartımızı açtık. Tersanenin giriş kapısını kapattık ve işçilere tersaneye girmeme çağrısı yaptık. İşçilerin hemen hemen hepsi içeri girmeme tutumu aldı. Önceden girmiş olan birçok işçi de tulumlarını giyip dış kapıya gelerek eyleme katıldı. Mühendisler ve taşeronlar dışında az sayıda işçi içerde kaldı. Eylem sırasında "Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Artık ölmek istemiyoruz!" sloganları atan işçiler, iş cinayetine karşı tepkilerini dile getirdiler.

Eylemde konuşma yapan tersane işçisi arkadaşımız şunları söyledi:

"Artık ölümler iş kazası değil bir cinayet haline gelmiştir. Oysa tersane yöneticileri utanmadan karşımıza çıkıp bunun takdiri ilahi olduğunu söyleyebiliyorlar. İçinizden biri bunun takdiri ilahi olduğunu kabul ediyor mu? Size soruyorum, bu bir takdiri ilahi mi? Hortumların yanlış bağlanması nasıl takdiri ilahi olabilir. Ben bunu kabul etmiyorum ve sizin de kabul edeceğinizi düşünmüyorum. Bu bir cinayettir.

"Arkadaşlar, bizden şikayetçiler, bizim kalifiye olmadığımızdan yakınıyor bu asalak takımı. Peki size soruyorum, bizler nasıl kalifiye olacağız? Hergün bir tersanede bir başka taşeronda çalışarak mı kalifiye olacağız? Bizim kalifiye olmamız için gerekli olan eğitim bu asalaklar için fazladan gider demektir. Oysa bunu bizim kalifiyeliğimize harcamak istemiyorlar ve istemeyeceklerdir. Ben de yaklaşık olarak üç ay bu tersanede çalıştım, sizin de karşılaştığınız ve bildiğiniz iş güvenliği dersinden bahsetmek istiyorum. Ne diyordu iş güvenlikçi; *'Kaynakçı arkadaşlar deri elbiseler ve kolluklar giymek zorundasınız, yoksa 3-5 yıl sonra erkekliğiniz yok olur, hadım olursunuz. Bu giysileri tersane vermiyor, taşeronlar da almaz, o zaman siz kendi imkanlarınızla alacaksınız. Bakın ben kendi paramla çelik burunlu, altı çivi geçirmeyen çelik ayakkabı aldım, siz de paranıza kıyın alın. Çalışırken dikkatli olun, en küçük bir sakatlıktan sonra bir daha size iş vermezler. Bakın geçen birinin gözüne çapak gitmiş ve adamın görmesi zayıflamış, patronun dediği aynen şu 'kovun gitsin bana gözleri görmeyen adamın gereği yok, dışarıda binlerce gözleri gören insan var' İşte siz de onun için çalışırken dikkat edin'*. İşte bize verdikleri değer, işte verdikleri iş güvencesi dersi bu, bu değil mi arkadaşlar? Çalışıyorsan yerin var, çalışamaz durumda isen işte kapı, defol git. (...)

"Buradan GİSBİR'e sesleniyorum; artık bu koyun uyandı, bugünden sonra tersaneler sizin için giderek yaşanmaz hale gelecektir. Artık sessiz kalmayacağız, bu kölelik ve cehennem koşullarını örgütlenerek bir nebze olsun düzelteceğiz. Ama şuna inanın ki, sizi bu işçi sınıfı tarihin çöplüğüne göndererek nihai hedefine ulaşacaktır."

Konuşmanın ardından basın açıklaması okundu ve ölen arkadaşlarımız için bir dakikalık saygı duruşu ile eylem bitirildi.

Eylemimiz yaklaşık olarak bir saat sürdü ve 400 işçi katıldı. Politik bir atmosferin hakim olduğu eylem sonrasında işçilerden bizimle görüşme talepleri geldi. Eylem sırasında ve sonrasında bin adet basın açıklaması metnini işçilere dağıttık. Metin ilgiyle okundu ve sahiplenildi.

Bir gün sonra Limter-İş ve Tersane İşçileri Komitesi'nin ortak yaptığı eyleme biz de katıldık. Bizim çağrısını yaptığımız eylemden haberleri olmalarına rağmen kimse katılmamıştı. Ancak biz dar grupçu davranmayarak devrimci sorumluluğumuzun gereğini yerine getirdik. Sendikanın düzenlediği eyleme yürüyüş sırasında 40-50, basın açıklamasında ise yaklaşık 80 kişi katıldı.

Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Yaşasın tersane işçilerinin birliği!

Tersane İşçileri Bülteni okuru işçiler

Basın açıklaması metni...

Kan emiciler hergün birimizin kanını emiyor! Şimdi sıra sende, öne çık!

Tersane işçileri kardeşler!

Yaz ayları ile birlikte iş cinayetleri artmış durumda. Hemen hergün içimizde bir işçi arkadaşımızı asalak kan içici patronların sofralarına sunuyoruz. Hergün birçok işçi arkadaşımız bu iş cinayetlerinde sakatlanıyor. Bir kısmı ömür boyu sakat kalıyor. Tüm bunlara karşılık utanmadan karşımıza çıkıp bunun takdiri ilahi olduğunu savunuyorlar. Biz böyle bir takdiri ilahiyi kabul etmiyoruz ve etmeyeceğiz.

İşçiler, kardeşler!

Daha hepimizin Torgem'deki patlama, onun üzerinden çok geçmeden yaşanan kazalar da hafızamızda. Hidrodinamikte yürür sepetin hidrolik hortumunun kopması sonucu iki işçi arkadaşımızın ayağı kırıldı. Nur İstanbul Tersanesi'nde yan blok kaldırılırken patronun vermiş olduğu yanlış komuttan dolayı, bir işçi arkadaşımız ortadan ikiye bölünerek feci şekilde can vermiştir. En son burada Türkter Tersanesi'nde çok övünerek denize indirdikleri FS CHARLOTTE gemisinde cinayete bir işçi arkadaşımızı kurban vermiş durumdayız.

İşçiler, kardeşler!

Bunlara takdiri ilahi demek biz tersane işçileri ile alay etmektir. Oksijen hortumlarının yanlış bağlanması sonucu yaşanan patlama nasıl takdiri ilahi olabilir. Patronun çanak yalayıcıları biz işçilerin karşısına çıkarak utanmadan bunu söyleyebiliyorlar.

Peki işçiler, kardeşler buna nasıl cesaret edebiliyorlar. Ya da biz bu çanak yalayıcılarının bu sözlerine nasıl tahammül edebiliyoruz. Yoksa hepimiz koyunlar gibi ölüme atlama sırasının bize gelmesini mi bekliyoruz?

Dostlar, bunlar İhsan Yüzsüz arkadaşımızın ölüsü duvardan kazınırken bunu bize söylüyor. Burada aslında utanması gereken onlar değil biziz! Bizler bu kadar mı insanlığımızı yitirmiş durumdayız ki beraber on dakika önce su içtiğimiz, yemek yediğimiz, çay içtiğimiz ve sohbet ettiğimiz arkadaşımızın cesedi başında ona ve bize yapılan bu hakarete ses çıkaramıyoruz.

Neden korkuyoruz? İşten atılmaktan mı? İnsanlığın seni terkettikten sonra çalışsan ne olur ki? Ölmekten mi korkuyoruz? Hiç korkmayın, bugün ölüm sırası senindir! Bu asalaklar, kan emiciler tarihin çöplüğüne gidinceye kadar bizlerin kanıyla beslenecektir. Onun için ölüm sırasının sana geldiğini hiç unutma, şimdi sıranın başında sen varsın!

İşçiler, kardeşler!

Bu ölümler bizim kaderimiz değildir. Bu ölümleri durdurmak bizim elimizdedir. Bunun için yapacağımız tek şey yanımızdaki işçi arkadaşımıza güvenerek örgütlenmektir. Bu sömürüye ve köleliğe son demek için kollarımızı birleştirmekten başka çaremiz yoktur. Tüm tersanelerdeki işçiler olarak GİSBİR'in karşısına tek yumruk çıkmaktan başka çaremiz yoktur. Bunu yapacak güç hepimizde fazlasıyla vardır, yeter ki bizler büyük usta Nazım Hikmet'in dediği gibi "ellerimizi yere dayararak doğrulalım". O zaman tüm dünya değişecektir.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!

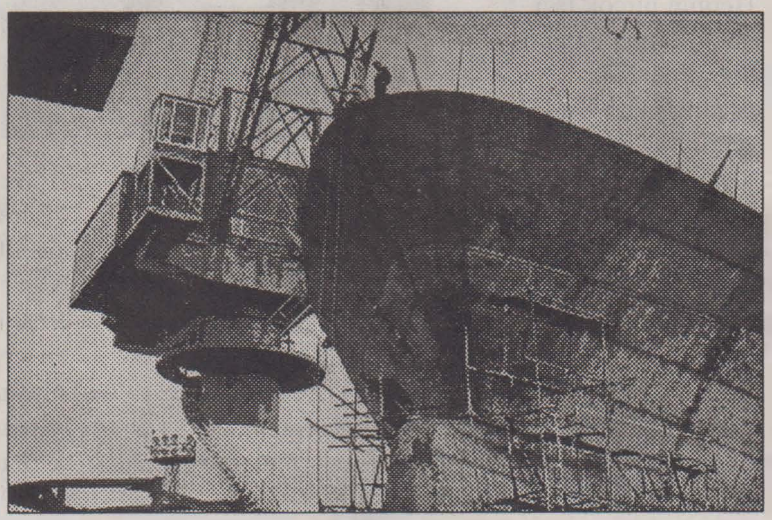
Tersane İşçileri Bülteni

(Tersane İşçileri Bülteni'nin 15 Ağustos tarihinde Türkter Tersanesi önünde yapmış olduğu basın açıklamasının metnidir...)

İş kazası değil, katliam...

İşte gerçek terör!

Dünyada her yıl 1 milyon 200 bin işçi, iş kazalarında hayatını kaybediyor... Türkiye de ise bu rakam ortalama olarak yılda 1200 işçi. 2004-2005 arasında iş kazaları ve iş kazalarında ölümler arttı....Çünkü son bir yılda çalışma koşulları daha da kötüleşti: Çalışma saatleri uzadı, performansa dayalı ücret sistemi oturtuldu. Zorunlu mesailer arttırıldı. Yani kısaca sömürü arttı!..

Dünyada yılda 1.2 (bir milyon ikiyüz bin) kadın ve erkek işçi "iş kazası" adı altında katlediliyor. Bu sayı sadece kayıtlara geçen katliamın bilançosu. Buna kayıtlara geçmeyenler de eklendiğinde, katliamın bilançosu çok daha yüksek rakamlara ulaşıyor. Ancak bu rakam bile egemen sınıfın işçi sınıfı üzerinde uyguladığı vahşi terörün boyutunu gözler önüne sermeye yetiyor. Dile getirilmesi bile zor olan bu ürpertici rakamlar, ne kirli bir savaştan ne de doğal bir afetin ardından kalan rakamlardır. Bu rakamlar, kapitalistlerin (patronların) sömürüde sınır tanımayan aç gözlülüğü sonucu katlettiği işçi sayısıdır. Yaşanan katliamdır, katledilen işçilerdir.

İş kazası adı altındaki cinayetler sömürü düzeninin eseridir!

İnsana, insanların insanca yaşama hakkına zerre kadar değer vermeyen kapitalizm, bu korkunç vahşete farklı gerekçeler gösterip, çoğunlukla da suçu işçilerin üzerine atıyor. Kazaları birer kadermiş gibi gösterip bütün sorumluluğu işçilere yükleyerek işin içinden sıyrılabileceğini düşünüyor. Katliamın boyutlarını gizlemek için bu vahşete "iş kazaları" adını veriyor.

Bu katliamın sorumlusu biz değiliz. Hele hele bu cinayetler kaderimiz hiç değil. Bizler kader kurbanları değil, kapitalizmin aşırı kâr hırsının yolaçtığı katliamların kurbanlarıyız. Suçlu aç gözlü bir avuç patrondur. Suçlu, kölelik yasalarıyla ağır çalışma koşullarını dayatan, işçinin güvenliği için tedbir almayı gereksiz gören, milyonları sefalet ücretlerine ve işsizliğe mahkum eden bu düzendir. Suçlu kapitalizmdir. Kendilerine karşı yapılmış en ufak bir eylemi terör olarak niteleyen, bunun üzerinden yaygara koparan sermayenin işçi sınıfına uyguladığı gerçek anlamda bir terördür, bir katliamdır bu yaşananlar.

Bugün işyerlerinde iş güvenliği ve iş sağlığı adına yapılan tek şey fabrikanın bir takım yerlerine uyarı levhaları asmaktır. Meslek hastalıkları için ne bir özel hastane var ne de bu hastalıkları gidermeye-iyileştirmeye ilişkin tedbir ve yatırımlar. Tedbir almaları bir yana yüzlerce işçinin çalıştığı fabrikaların ezici bir çoğunluğunda bir doktor bile yok. Çalışma saatleri 12-14 saate kadar çıkartılmış.

Bazı fabrikalarda işçiler16-18 saat çalışmak zorunda bırakılıyor. Hafta tatili hakkımız gaspedilmiş. Çocuk yaşta işçilerin yoğun bir şekilde çalıştırılmasıyla ve performansa göre ücret sistemiyle birlikte düşünüldüğünde, tüm bunlar birarada kazalara kapı açıyor. Ve böylece her yıl büyük bir kentin nüfusunu aşan sayıdaki işçi, katliama kurban gidiyor. Göz göre 1 milyon 200 bin işçi.

İnsanca çalışma ve insanca yaşama hakkı için kapitalizme karşı mücadele!

Bu katliam, kapitalizmin gerçek yüzünü; onun işçi düşmanı kimliğini, aç gözlülükte sınır tanımayan sınıfsal konumunu gözler önüne seren olgulardan yalnızca bir tanesidir. Ve kuşkusuz ki en önemlilerinden biridir. Biz işçiler sessiz kaldığımız sürece onlar bu suçu işlemeye devam edecek, bu katliam, bu insanlık dışı sömürü sürüp gidecektir. Yılda 1 milyon 200 bin sınıf kardeşimizin katledilmesine sessiz kalmak, bu suça ortak olmaktır.

Gelinen yerde bırakalım insanca yaşamayı, yaşama hakkımız bile elimizden alınmıştır. Artık bu katliama dur demenin zamanıdır. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Şöyle düşünelim: Bu katliamda katledilerek verdiğimiz kayıpları, dişe diş bir sınıf savaşında vermiş olsaydık, bu asalaklar bu kadar pervasız olabilirler miydi? Evet, ya birer birer katledilip her yıl 1 milyon 200 bin kardeşimizi sessizce toprağa gömmeyi içimize sindireceğiz ve sıranın bize gelmesini bekleyeceğiz. Ya da geleceğimiz, onurumuz, yaşam hakkımız için savaş meydanına çıkıp kazanmak için savaşacağız. Böyle bir durumda dişe diş bir mücadele ile hak ve özgürlüklerimizi kazanma yolunda önemli bir adım atmış oluruz. Seçim bizim!

16 Haziran eylemi ve sonrası

16 Haziran eylemine baktığımızda hiç kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçeklik var. Bölgede varolan bir avuç ilerici ve devrimci güç bu eylemi örgütlemiştir. Onun içindir ki bu ilerici ve devrimci gücün ortak bir çatı altında mücadele etmesi hayati değerde önemlidir. Bugüne kadar bu birlikteliğin neden sağlanamadığı açıktır. Sendika bu eylemin çağrısını yapmıştır, ama bunun arkasına sığınarak diğer güçleri görmemek kimseye bir şey kazandırmaz. Böyle bir tutum devrimci etikle de bağdaşmaz.

Diğer yandan, yıllardır biraraya gelemeyen güçlerin ortak bir eylem örgütlemesinin verdiği moralle bölgedeki güçler önümüzdeki dönem için olumlu adımlar atmış, sendika çatısı altında ortak bir çalışma yapılması konusunda iradelerini ortaya koymuşlardır. Bugünden sonra sorumluluk sendikacılardadır.

18 Haziran günü bölgedeki işçiler sendikada bir toplantı gerçekleştirdi. Bu toplantı bizim açımızdan beklediğimiz gibi gerçekleşmedi. Sendikacılar belli konulara değinmemek için inanılmaz bir çaba içine girdiler. En önemli mesele bölgedeki güçlerin nasıl bir çatı altında çalışma yapacağı idi. Bu sorunun üzerinden atlanarak bölge açısından oturmuş bir çalışma yapmak imkansızdır. Biz sendikacıların tutumunun nedenini anlıyoruz. Özellikle bu konuları konuşmayarak bölgedeki güçleri yedeklemeyi hedefliyorlar.

Bu durumun havzadaki çalışmaya bir şey katacağını sanmıyoruz. Diyelim ki bu tutumunuza ses çıkarmadan evet diyen güçler oldu. Yarın geçmişte yaşananlar yeniden yaşanmayacak mı? Öncelikli olan ortak çalışmanın önündeki engelleri kaldırmaktır. Ancak toplantıda sendikacıların hiç de ortak çalışma sorumluluğu ile davrandığını söyleyemeyiz. Üst perdeden tehditlerin ortada dolaştığı konuşmalar, sendikanın mı yoksa konuşan şahsın mı görüşüdür sorusuna sendikacılardan net bir yanıt gelmemiştir. Böyle bir tutumla bir yere varılamaz.

Bir diğer nokta, hiç de gerekli olmayan tartışmalarla zaman geçirilmiş olmasıdır. Çok açık ve net bir şekilde ifade ettiğimiz, havzadaki çalışmayı planlayacak ve bu çalışmayı yönetecek komite fikri geçiştirilmiş, sonraya bırakılmıştır. Eğer bölgede ortak çalışma hedeflenmekteyse, böyle bir çalışma ancak bağımsız komiteler tarafından başarılabilir. Çalışmanın herşeyi planlayacak komiteler aracılığıyla organize edilmesi, çalışmanın yükünün daha çok insanla paylaşılması gerekmektedir. Bunun karşısına burası bir sendika, buranın bir işleyişi var mantığı ile çıkılırsa, daha baştan niyetlerin ne olduğu açığa çıkar.

Evet bu bir sendika, ama bugün bu sendika herhangi bir işyerinde örgütlü değildir. Şu haliyle daha çok bir dernek gibi görülmelidir. Diğer yandan 15-18 bin işçinin örgütlenmesinden sözedildiği yerde, apoletleri sadece resmi işlemlerin halledilmesi için üzerimize aldığımız bir görev olarak görmeliyiz.

Tuzla Tersane'den BDSP'li bir işçi

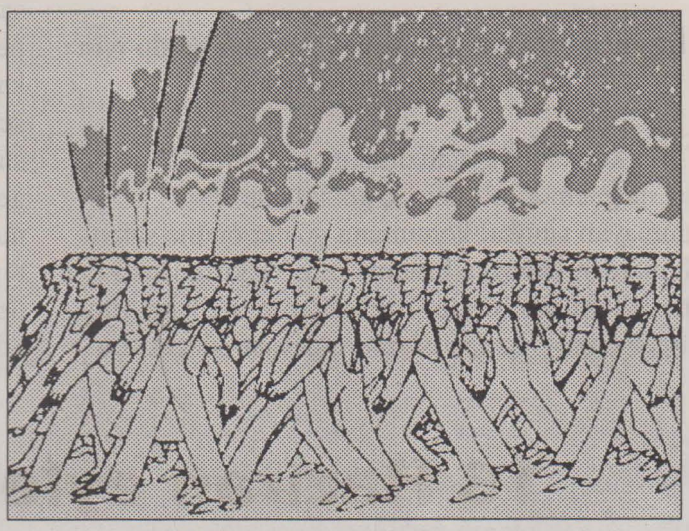
Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!

Tersanelerde örgütlenmenin sorunları ve küçük-burjuva dükkancı zihniyet

"Biz birleşik bir devrimci işçi hareketi yaratma mücadelesi veriyoruz. Bunun bir parçası olarak havzadaki tüm emekten yana, ilerici ve devrimci çalışmanın ortaklaşmasından yanayız. Bunu sempozyum vesilesiyle bir kez daha buradan ilan ediyoruz. Koca bir havzayla kıyaslandığında toplamda sınırlı ilerici ve devrimci güç birikimi mevcut, biz bu güçlerin birbirlerine karşı açık ve samimi olmak kaydıyla ortak çalışmasından yanayız. Bunda ısrarlı olacağız. Ama çağrı yaptığımız bu kesimlerden olumlu bir cevap alamazsak, tersane işçilerinin mücadelesini örgütlemek için değişik araçlar devreye sokarak ortaya koyduğumuz perspektif doğrultusunda yürüyeceğiz."

Tuzla Tersanesi'nde faaliyet yürüten sınıf devrimcilerinin geçtiğimiz 13 Şubat'ta BDSP tarafından düzenlenen sempozyuma sunduğu tebliğ böyle bitiyordu. Tuzla tersanelerinde faaliyetimizin başlamasından bu yana yukarıda özetlenen bakışa hep sadık kaldık. Havza içerisinde yeralan bütün ilerici, devrimci unsurların faaliyetlerinin bir program çerçevesinde ortaklaşması için azami çaba harcadık. Böylesine bir ortaklaşmanın yoğun sömürü altında inleyen Tuzla tersane işçilerinin örgütsüzlük sorununun çözümünde önemli bir ilk adım olduğunu belirttik.

Bugüne kadar bu çabanın doğal sonuçlarını üretebildiğini, tersane içerisinde dağınık halde bulunan sözkonusu güçleri doğru bir perspektifle biraraya getirebildiğini söylemek ne yazık ki mümkün değil. Ortaya çıkan sonuçta kendi eksikliklerimizin rolünü gözardı etmiyoruz. Ancak sürecin başından itibaren böyle bir birlikteliğin doğal adresi olabileceğini düşündüğümüz Limter-İş Sendikası'na hakim olan mehzepçi sendikal anlayışın sekter, dar grupçu, ikameci tutumlarının bu sonuçta önemli bir payı olduğunu söylemeliyiz. Gelinen yerde kamuoyuyla paylaşmak zorunda olduğumuz sözkonusu davranış ve tutumlar, gerek havza içerisinde faaliyet yürüten güçlerin ortaklaşmasında, gerekse Tuzla Tersane gibi örgütlenmenin birçok açıdan nesnel zorluklara sahip olduğu bir alanda sendikal örgütlenmenin gelişip büyümesinde önemli bir engel haline gelmiştir.

Kölelik ve sömürü cehenneminde mezhepçi örgütlenme anlayışı

Tuzla Tersane'de çalışan işçi sayına dair veriler değişik olsa da, biz yaşanan yoğun sirkülasyonu da hesaba katarak bu sayının 15 ile 18 bin arasında olduğunu söyleyebiliriz. Her türlü kuralsız çalıştırma yöntemi, sadece tabelada kalan iş güvenliği, kanıksanan ölümlü iş kazaları, gaspedilen ücretler ve sosyal haklar... Kelimenin gerçek anlamıyla bir sömürü ve kölelik cehennemidir Tuzla tersaneleri. Tüm bu yoğunlaştırılmış sömürüye rağmen yoğun sirkülasyon, binden fazla taşeronla parçalanmış üretim sistemi ve patron derneğinin engelleyici çabaları örgütlenmenin önünde aşılması gereken zorluklar arasındadır.

Kuşkusuz bu sayılanlar, "sınıf sendikacılığı" iddiasındaki Limter İş'in örgütlenme çabası için de önemli nesnel zorluk alanlarına işaret etmektedir. Sendikanın henüz hiçbir yerde toplusözleşme yapamamasında da bu durumun küçümsenemeyecek bir rolü vardır. Ancak mücadelenin bu kadar sert geçtiği, dahası oluşan tepkilerin değişik aralıklarla kendini binlerce işçinin katıldığı eylemler biçiminde ortaya koyduğu bir alanda mevcut örgütsüzlük durumunun asıl sebebi bu faktörler değildir.

Sendikaya hakim olan siyasal anlayış kendi örgütsel

çalışmasında sendikayı bir arka bahçe olarak görmekte, havza içerisinde faaliyet yürüten güçleri ise kendisine yönelik bir tehdit olarak algılamaktadır. Küçük-burjuva devrimciliğin klasik dükkancılık anlayışının sendikal alana yansıması olan bu kaygı, uzun zamandır, değişik güçlerin sendika içerisinde demokratik esaslara dayalı olarak çalışmasının önünde, kolayından etkisizleştirilemeyecek bir engel haline gelmiştir. Bu tutum işçilerin genel birliğini sağlamak bir yana, havza içindeki devrimci işçileri dahi kendi içerisinde toparlayamayan bir sendika gerçekliğini ortaya çıkarmıştır. Devrimci niyet ve kaygılarla faaliyet yürüten güçleri sendika çatısı altında birleştiremeyen bir yaklaşımın geçen yıllara rağmen Tuzla işçilerinin geneli için bir çekim merkezi olamaması şaşırtıcı değildir. Oysa, yukarıda sayılan tüm zorluklara rağmen, kendiliğinden yoğun tepkilerin değişik zamanlarda su yüzüne çıktığı Tuzla tersanelerinde mevcut örgütsüzlük tablosunu değiştirebilecek imkan ve dinamikler orta yerdedir. Bu imkan ve dinamiklerin etkin bir güce dönüştürülmesinin önemli adımlarından biri küçük-burjuva sendikal anlayışla hesaplaşmaktan geçmektedir.

Türkiye'deki sendikal mücadelenin önündeki en önemli engel kuşkusuz sendikal bürokrasidir. Sermaye, bürokrasi eliyle denetlediği sendikalar aracılığıyla işçi sınıfının hak alma bilincini dumura uğratmakta, arka arkaya uygulamaya koyduğu saldırı paketleri karşısında onu silahsızlandırmaktadır. İşçi sınıfı için bir mücadele okulu olabilecek ve böylece onun politikleşmesini kolaylaştıracak sendikaları, işçileri mücadeleden ve devrimci politikadan uzak tutmanın aracı haline getirmektedir. Bu olgu ülkede gelişen toplumsal olaylara soldan tutum alabilen sendikaların kendileri için "sınıf sendikacısı", "devrimci sendika" gibi sıfatları kullanabilmeleri sonucunu da doğurmaktadır. Mevcut haliyle, istisnaları olsa bile, küçük-burjuva devrimci akımlar tarafından tutulan kimi sendikaların bürokratik sendikal anlayıştan neredeyse tek farkı, ülkede gelişen olaylar karşısında aldıkları politik tutumlar olabilmektedir. Kuşkusuz sendikaların düzen tarafından basit bir sivil toplum örgütü haline getirilmeye çalışıldığı bir dönemde bu tutumun önemi gözardı edilemez. Fakat ne yazık ki bu durumu kendine kalkan yaparak sendikaları kendilerine ait bir dükkan haline getirenlerin, sınıfa karşı görevlerine sırtını dönenlerin, sendikaların işçi sınıfının kitlesel ve siyasal açıdan heterojen örgütleri olduğunu unutanların sınıf sendikacılığıyla, devrimci sendikacılıkla ilgisi yoktur, olamaz. Siyaset sendika ilişkisi geleneksel sol hareketin içini en fazla boşalttığı konulardan biridir. Esasta ekonomik mücadele ile politik mücadenin ilişkisinin doğru kavranamamasına dayanan bu karışıklığa birçok örnekte küçük hesapçılık, kendi çıkarlarını sınıfının ihtiyaçlarının önüne koymak gibi küçük-burjuva devrimciliğin klasik hastalıkları eşlik etmektedir. Birçok pratiği ile Limter İş Sendikası'na hakim anlayış bu durumun tipik bir örneğidir.

Özelikle Acar Gemi'de bizlerin de merkezinde olduğumuz direniş sürecinde saldırgan bir hale gelen tutumlar zamanla "siz sendikanın adını kullanmayacaksınız" tehditlerine kadar varmıştır. Bu tutumun nedenlerini görüşmek üzere sendikaya giden temsilcimiz bizzat sendika başkanı tarafından "biz sizi muhatap almıyoruz" diyerek karşılanmıştır. Oysa ki sendikanın hiçbir yardımda bulunmamasına rağmen direnişe geçen Acar Gemi işçileri bizzat bizim tarafımızdan sendikaya yönlendirilmiş, sendikacıların bulunduğu bir ortamda yapılması gerekenler tartışılmıştır. Ne yazık ki içeride bulunan komiteden önceden haberdar edilmemesini bahane eden sendika yöneticileri işi "siz bize haber vermeden nasıl komite kurarsınız" deme yüzsüzlüğüne kadar vardırmıştır. Burada başlayan süreç asılsız dedikodularla sürdürülmüş, bizzat yönetimin tavırlarıyla bizlerin sendika içerisinde faaliyet göstermesi engellenmiştir.

Tüm bu süreç boyunca Tuzla işçilerinin genel çıkarlarını önplana alan bizler sorumlu bir tutumla sendika yöneticilerinin bu davranışlarını eleştirirken sendikanın yıpranmaması için azami dikkat gösterdik. Bunu yaparken de Limter İş Sendikası dahil olmak üzere havza içerisinde faaliyet yürüten güçlerin ortaklaşması için çaba göstermeye devam ettik. Ama geride kalan 16 Haziran eylemi ve onu takip eden süreç bir yol ayrımını kaçınılmaz kılmaktadır.

16 Haziran eylemi ve bir kez daha heba edilen olanaklar

14 Haziran'da Torgem Tersanesi'ndeki kazadan sonra sendikanın çağrısıyla yapılan eyleme binlerce tersane işçisi katıldı. Böylesine önemli bir olaydan iki gün sonra yapılan eylemin ön süreci bir kez daha Limter İş Sendikası'nın sorumsuz tutumuna örnek teşkil etti. Başta BDSP'li işçilerin merkezinde durduğu *Tersane İşçileri Bülteni* olmak üzere diğer güçler eylemden doğrudan haberdar edilmeyerek, daha organize, hedefleri ve sonrası düşünülmüş bir eylemden daha baştan feragat edilmiş olundu. Buna rağmen BDSP'li işçiler olarak eyleme katılmakta ve eylemin çalışmasını yapmakta tereddüt etmedik. Dahası ortaya

koyduğumuz inisiyatifle, diğer güçlerle birlikte işçilerin işe başlamamasında ve eyleme katılmasında önemli bir rol oynadık. Eylem sonrasında yapılan toplantıda havza içerisindeki devrimci, ilerici güçlerin birarada davranmasının önemini bir kez daha hatırlattık. 16 Haziran eyleminin arada parlayıp sönen klasik bir Tuzla tersane eylemi olmaması için yapılması gerekenlerin altını çizdik. Oluşan tepkinin sönümlenmemesinin yolunun, eylemin örgütlenmesine katkı sunan tüm güçlerin bir mücadele programı etrafında sistematik bir çaba harcamasından geçtiğini söyledik. Buna uygun bir komitenin oluşturulmasını önerdik. Tüm bu çabalarımız sendika yöneticilerinin önce oyalama taktiklerine, sonra da "sendika belirler siz de yaparsınız" tutumlarına takıldı. Ne anlama geldiği muğlak tehditkar konuşmalar, "kongre olur, beğenmiyorsanız insanlar değişir" sığlıklarıyla tartışmanın özü karartılmaya çalışıldı. Binlerce işçinin bir kez daha hareketlendiği bir eylemin ardından nasıl yaparız da bu durumu daha ileriye taşırız, bugüne kadar neleri eksik yaptık tartışmalarının önüne rutin gündemler alınarak, artık alıştığımız yedekleme çabalarına tanık olduk. Birbirini takip eden üç toplantıda Limter İş Sendikası yöneticilerinin tavırları değişmedi. Tıpkı bildiğimiz bürokrat sendikacılar gibi, kendi kararlarını kendisi alan, planlayan, uygulayan bir komite kurulması fikrine şiddetle karşı çıktılar. Tersane işçileri nasıl bir örgütlenmeye ihtiyaç duyuyor tartışmasının karşısına apoletleriyle çıkarak "burada şeçilmiş bir yönetim var, siz sendikaya ortak olmaya çalışıyorsunuz" diyerek, sendikayı, sendika yöneticiliğini nasıl algıladıklarının ibret verici örneklerini sergilediler.

16 Haziran eylemi çok önceden beri bildiğimiz iki gerçeğin altını çizdi. Biri, tüm örgütsüz tablosuna rağmen yoğun sömürüye maruz kalan tersane işçisi mücadele arayışı içerisindedir. İkincisi ise, mevcut sendikal anlayışla Limter İş Sendikası bu mücadeleye öncülük edecek bir mevzi olmaktan uzaktır. Yapılması gereken bir yandan tersane işçilerindeki mücadele isteğini geliştirmek, diğer yandan da sendikayı mevcut kötürüm halinden kurtaracak yeni araçları geliştirmektir.

Dükkancılık işçilerin mücadelesiyle aşılacaktır!

Sınıf mücadelesinin temel alanlarından bir tanesi ekonomik mücadeledir. Ekonomik mücadele temelde işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi mücadelesidir. Bu mücadelenin kendisi işçi sınıfının eğitilmesinde hayati bir rol oynar. Onu adım adım biliçlendirir. Kendine güven ve dayanışma duygusunu geliştirir. Eylem yeteneğini ve inisiyatifini artırır. Sendikalar ekonomik mücadelenin en işlevsel araçlarıdır. Doğru bir çizgide hareket edildiğinde, işçilerin politikleştirilmesinin, sömürüyü sınırlama mücadelesinden sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesine çekilmesinin etkin araçlarından biri haline gelirler. Bu yüzden siyasal sınıf çalışmamızda çok önemli bir yerde dururlar. Ancak sınıf mücadelesinde her araç mevcut şartlar doğrultusunda somut bir değerlendirmeye tabi tutulur.

Tersane gibi üretimin taşeronlar vasıtasıyla küçük birimlere bölündüğü bir alanda sendikal örgütlenmeyi işyeri merkezli yapmanın zorlukları bir yana bırakılırsa, Limter İş Sendikası'nın gerçek bir mücadele okulu olmasının önündeki en önemli engel mevcut yönetimin sahip olduğu siyasal ve sendikal çizgidir. Bu çizgi tersane işçilerinin yükselteceği mücadele ile aşılacaktır. Tersane işçilerinin mücadelesinin merkezi olan bir sendika da bu sürecin ürünü olacaktır. Sınıf devrimcileri bu doğrultuda üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getireceklerdir.

Yaklaşık bir yılını geride bırakan Tuzla çalışmamızda sendikaya hakim anlayışın dükkancı yaklaşımları nedeniyle artık yeni araç ve yöntemlerin devreye sokulması kaçınılmaz hale gelmiştir. Ortada bir sendika olmasına rağmen böyle bir adım atmamızın yaratacağı bölünmüşlük görüntüsünün tüm sorumluluğu sendikayı kendi tekkesi olarak gören siyasal anlayışa aittir. Sınıf devrimcileri Tuzla işçilerinin devrimci birliğini sağlama yolunda ilerici devrimci güçleri biraraya getirme çabasına devam edeceklerdir. Mücadelemiz tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayana dek sürecektir.

BDSP'li tersane işçileri

İşçilerin çalışma hukukuyla ilgili sorunları

Yıllar boyunca şimdiye kadar işçi arkadaşlarla yapmış olduğum görüşmelerde tespit ettiğim, işçilerin üretim sürecinde en çok karşılaştıkları sorunlarla ilgili birkaç konuya değinmek istiyorum.

Daha sonra ayrıntılı olarak bahsedeceğimiz konulardan biri olan işten çıkarılma, salt çalışma hukuku açısından, sınıfın en önemli ve en yaygın sorunu olmaya devam ediyor. İşten çıkarılmaların bazı sektörlerde, işkollarında daha yoğun olduğunu görüyoruz. İşten çıkarmayla birlikte yaşanan önemli bir sorun da, çıkarılan işçinin kıdem ve ihbar gibi tazminat haklarının verilmemesidir.

Çalışılan dönemde ödenmeyen fazla çalışma ücretleri, kullandırılmayan izin ücretleri vb. gibi işçilik hakları ise, işten çıkarılma kaygısıyla işçi tarafından istenememekte, bu hakların talep edilmesi ancak işçinin işten çıkarılmasından sonraya bırakılmaktadır.

Çoğu işyerinde, işçilerin hizmet süreleri ya tamamen ya da kısmen gösterilmemekte, işçilerin SSK'ya kaydı yapılmamaktadır. Yapılanların ise belirli periyotlarla çıkışı ve girişi gerçekleştirilmektedir. Buna bağlı bir başka sorun da, sigortaya yapılan bildirimlerde, verilen dönem bordrolarında işçinin gerçek ücreti üzerinden bildirimde bulunulmaması, primlerin gerçek ücret üzerinden ödenmemesidir. Bunun işçiye iki açıdan zararı dokunmaktadır. Birincisi, kendisi veya ailesi için ihtiyaç duyduğunda vizite kağıdı alamaması ve sigortaya ait sağlık kuruluşlarında tedavi imkanını bulamamasıdır. İkincisi ise, hizmet süreleri ile ücret miktarları eksik bildirildiği için hem daha geç ve hem de daha düşük ücret üzerinden emekli olmak zorunda kalmasıdır.

Bizde birçok işletmede kapitalistlerin azami kâr hırsı yüzünden iş güvenliği ve işçi sağlığına ilişkin tedbirler alınmadığı ve bununla ilgili araç ve gereçler verilmediği için iş kazalarının ve meslek hastalıklarının çokça yaşandığına tanık oluyoruz. İş kazaları anında tespit edilebilen bir olay olduğu için (bu konuda da kaçaklar olmasına rağmen) genellikle müdahale edilebilmekte ve tazmin edilmesi tamamen olmasa bile belli bir oranda sağlanabilmektedir. Fakat bu konuya, yaşandıktan sonra uğranılan maddi ve manevi zararların tazmin edilebilmesi açısından yaklaşmak asla doğru olmayacaktır. Bu konudaki tavır, kesinlikle iş kazalarına meydan veren üretim ortamının ıslahı ve kapitalistlerin iş güvenliğine özel dikkat göstermesinin sağlanması olmalıdır. Bazı uyanık kapitalistler, özellikle kaza geçiren işçi sigortasız ise, bu işçiyi özel bir anlaşma yaptığı yakındaki özel bir poliklinik veya hastaneye götürmekte, sigorta kurumunun ruhu bile duymadan ve savunmasız işçinin veya ailesinin eline üç-beş kuruş sıkıştırarak, hatta bazen bunu bile yapmaya gerek görmeden olayı örtbas edebilmektedir.

İşçi sağlığı ile ilgili en az bunun kadar önemli bir diğer konu da meslek hastalıklarıdır. Bu durum, nispeten daha uzun bir süreçte meydana geldiği ve işçi yakalandığı bu rahatsızlık veya hastalığı başka şeylere de yorabildiği, bu konunun ispatı diğer şeylere göre biraz daha zahmetli olduğundan işçi tarafından göze alınamadığı ve bazı hukukçular tarafından da ilgilenmeye değer görülmediği için pek takip edilememektedir. Meslek hastalıkları konusunda uzman kuruluşların memleketimizde pek de bulunmaması bu sorunu daha da katmerleştirmektedir. Ama buna rağmen bu sorunun da üzerine ısrarla gitmek ve sonuç almak için diğer sorunlara nazaran daha yoğun ve özel bir çaba sarfetmek gerekir.

Bizde üretim süreciyle, üretimin örgütlenmesiyle ilgili en başta gelen sorun nedir diye sorulsa, taşeronlaştırmadır derim. Gerçekten de, 4857 sayılı İş Kanunu'nu bile kapitalistin "...işyerinde yürüttüğü mal veya hizmet üretimine ilişkin yardımcı işlerinde veya asıl işin bir bölümünde işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektiren işlerde ..." taşeron kullanabileceğinden bahsetmektedir (4857 sayılı İş Kanunu, 2. madde, 6. fıkra). Fakat bizde bazı işkollarında taşeronlaştırma oranı %90'ları bulmaktadır. Bu durum da, o işyerinde, sektörde, özellikle tersaneler gibi yoğun saha çalışmasının da olduğu sektörlerde üretimin sistemli bir şekilde yürütülmesini engelleyeceğinden, üretimin örgütlenmesini zaafa uğratacağından dolayı iş kazalarına davetiye çıkarmaktadır. Bu açıdan bakıldığında, tersanelerde iş kazalarının bu kadar yoğun ve vahşi bir şekilde gerçekleşmesinin en önemli nedenlerinden birinin taşeronlaştırmadaki bu yoğunluk olduğunu düşünüyorum. Bu bir yandan bu sorunu böylece tetikliyorken bir diğer açıdan daha etkide bulunmaktadır. Taşeronlaştırmanın en önemli sebebi asıl kapitalistin iş mevzuatına ilişkin legal olmayan sigorta primi, ücretlendirme vb. gibi konulardaki kirli işlerini bu sınıf atlama sevdalısı küçük burjuvalara devretmesi ve oldukça çok olan taşeronların da işi rekabet sonucu düşük fiyata almaları nedeniyle asıl kapitalistin kârını artıran bir etkisinin bulunmasıdır. Böylesi şartlarda taşeron tarafından üstlenilen işte, bir yandan düşük fiyata alınan işin güvenliğine kaynak ayıramamaları, diğer yandan da kendilerinin dahi temel bir iş güvenliği bilincinden yoksun bulunmaları nedeniyle iş güvenliğine dair tedbirleri bilerek ihmal etmeleri, işyerini bu nedenle işçiler bakımından adeta bir cehenneme çevirmektedir. Bu nedenle taşeronlaştırma, mücadele edilmesi gereken en önemli sorunlardan birisi olarak orta yerde durmaktadır.

Sonuç: Bütün bu yukarıda saydığımız sorunlar konusunda, büyük işyerlerinde hasbelkader gerek sendika gerekse kıdemli ve bilinçli işçiler nezdinde bir karşı koyuş yaşanabiliyor. Fakat orta ve özellikle küçük işyerlerinde, küçük sanayi sitelerindeki fabrika ve atölyelerde, bu konularda hem bir bilgisizlik ve hem de umursamazlık var. Bilgisizliğin nedeni, buralardaki işçilerin temel eğitimden bile geçmemiş çoğunlukla kalifiye olmayan veya çalıştığı işle birlikte kalifiye olmaya başlayan kimseler olmasıdır. Bu durumdaki işçiler de, doğal olarak yasalar ile düzenlenmiş bazı haklarının neler olduğunun dahi farkında olmadıkları gibi, kendi başlarına bunları öğrenmek gibi bir faaliyet içerisinde de olamıyorlar. Umursamazlığın nedenine gelince, bu da, kapitalistlere karşı yasal yoldan bir şey yapılamayacağı düşüncesi ya da yapılabilse bile bununla uğraşmanın eziyet olarak görülmesidir. Her iki sebepten kaynaklanan bu umursamama tavrının daha çok genç işçilerde gördüğümü de belirteyim. Eğer, kapitaliste karşı yasal yoldan bir şey yapmanın zor olduğuna dair bu düşünce, politik bilinçten kaynaklanmış olsaydı, bunun olumlu bir şey dahi olduğundan bahsedilebilirdi. Fakat yukarıda da belirttiğimiz gibi, yasalar eğer sınıf mücadelesinin konsolidasyonu sonucunda tarafların elde ettiği kazanımların bir ifadesi ise, yasalarla güvence altına alınmış olan hakların herbir zerresini dahi kullanmaktan (hukuki mücadelenin herşey demek olmadığını unutmadan, onu siyasi mücadelenin yerine koymadan tabii) kaçınmamak gerekir.

Avukat

Marksist ideolojinin sanattaki yaratıcısı!

Hayatını işçi sınıfına ve emekçilere adamış bir halk filozofu

Bertolt Brecht...

10 Şubat 1898 - 14 Ağustos 1956

Parti biziz!

Nedir parti?
Bir telefon mu, arka odalarda çalan?
Kimdir parti?
Düşüncesi gizli, kararları bilinmez biri mi?

Parti biziz. Sen, ben, hepimiz.
Parti senin içinde, kardeş,
Parti kafandaki düşünce.
Sen nerede otururşan orası onun evi.
Nerde sana saldırıyorlarsa
odur karşı koyan orda.

Odur gösteren bize gideceğimiz yolu.
İzleriz onu biz de senin gibi.
Bulamazsın doğru yolu, bizsiz yürüme.
Yolların en çıkmazıdır bizsiz gidilen yol.
bizden kopma sakın kardeş!
Belki biz yanılırız, belki sen haklı.
Öyleyse kopma bizden!

Kafandan şunu çıkarma, kardeş:
Dolambaçlı yoldan daha iyidir
kestirme yol.
Bilirsen eğer sen bu yolu,
bilir de göstermezsen bize,
neye yarar bilgin senin!
Bilge kişi ol.
Ama yan yana ol bizimle,
Paylaş bizimle bilgini!
Kopma bizden, kardeş,
Bizden uzaklaşma!

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 235 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Ağustos 2005 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ●
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST